

estimat fill:

La teva carta del 23 de juliol, va arribar tres dies mes tard que de costum. En canvi la del 30 la vaig tenir puntualment el divendres passat.

Va dir-me en Messeguer -per telèfon-, que ja t'havia escrit explicant les bones impressions del Dr. Barraquer sobre l'enfermetat ocular de la seva nena, totalment guarida de la que havia patit anteriorment. Per tant es disposaven a realitzar el pla d'excursions que s'havien traçat, i estaran fora de Barcelona fins el 20 o el 22 d'aquest mes, per a tornar a la visita del Dr. Barraquer, convinguda pel dia 29.

Va preguntar-me si ja tenia pias! Li vaig respondre que seguia fent passos, amb resultats, per ara, insatisfactoris, però que tenia l'esperança de que quan se reintegrin a Barcelona ja podria dir-li quelcom concret. La pregunta anava encaminada a conèixer, poc més o menys, la quantitat que va prometre anticipar per a les despeses inicials. Abans, en l'entrevista del dia de St. Jaume, va demanar-me precisions sobre "allò que t'havia escrit" de la possibilitat de llogar torres amoblades en algun indret prop de Barcelona; per 10 o 12 mil pessetes anuals. Vaig explicar-li alguns casos i em remeté a en Peypoch per a que se'n fes càrrec ja que ell, penso, no ho veia gaire clar. La Montserrat té llogada, ací, a Bellaterra, que és una urbanització de molt prestigi, una torre, vana de la nostra, amb tres dormitoris, bany, lavabo, rebedor, menjador i cuina i un jardí petitet, i li costa tretze mil pessetes l'any. Molt més gran i luxosa és, encara, la que tenen llogada, també prop de la nostra, els pares de la ilarin, i en paguen 15000. Clar que si les haguessin de llogar ara els costarien molt més, però ja et dic, es tracta de Bellaterra.

No comprenc els teus capteniments sobre si en Messeguer complirà o no la promesa d'anticipar-te l'import del viatge. Dedueixo que és home de diners i de bons sentiments, si més no. L'enfermetat de la nena -ara ja no es problema- podia haver influït en altres aspectes de la seva vida i canviat els seus propòsits de permanència a Espanya, però no crec pas que l'hagués presa com a pretext per a deixar-te embarcat, perquè la quantitat que pugui anticipar-te no el farà anar mes malament. Jo no vaig endavinar la més petita reticència sobre el cas, i això que en parlarem el mateix dia que esperaven rebre la seva filla a l'aèriport de Barcelona, i mes aviat la impressió que tenien era pessimista.

No defalleixis, doncs, no dubtis més i tira endavant. Millor serà que embarqueu el 10 d'octubre, que no pas el 31. En una carta vinent ja et diré, poc més o menys, el cost del viatge de Bilbao a Barcelona i en parlaré amb en Messeguer per a que no l'hagis de pagar dels teus estalvis. No vindrà pas del que costi perquè en Messeguer trobi que és excessiu. Tant mateix la quantitat forta se l'endurà el viatge de Mèxic a Bilbao. En tot això la Rosa té una visió mes clara que la teva: en Messeguer no s'hauria desfet del seu oferiment, en cap cas. El resultat del dictàmen del Dr. Barraquer sobre la seva filla, t'ajudarà, espero, a esvair les teves cabòries i a creure més en la opinió de la Rosa i en la nostra. Amunt els cors!

M'ha fet il·lusió que la teva veu figuri en l'"Arxiu fononímic" de Barcelona, institució de la qual no en tenia coneixement. Ja m'havia dit algú que la veu que ens atribuïm no es la mateixa que senten els interlocutors. Es un fet estrany. Coses de la física. M'agradarà molt "escoltar-te" en conserva. Veïam si en tindré l'avinentesa.

No puc capir qui va escampar els rumors dels propòsits d'en González Porto, en esment a les seves activitats editorials a Mèxic. Molt bé po-

Gria ésser que el culpable fos ell mateix. L'he tractat poc, però m'ha fet l'efecte que posat en pla de donar-se importància, és bastant expansiu. Jo no n'he parlat amb ningú, però com que és tant "murri", potser va treure punta d'allò que vaig dir-li en la darrera entrevista, en remarcar-li que ultra el dibuix tècnic especialitzat -que va donar a entendre que era el mèrit que et reconeixia- podies col.laborar amb èxit en molts altres aspectes editorials. I, naturalment, en les obres de caracter tècnic que es decidís editar a Barcelona. Poser vaig cometre una llaugeressa, però ni d'aprop ni de lluny li vaig donar a entendre que coneixia el seu propòsit d'extendre les seves activitats editorials a Espanya. El propòsit, però, es veu que existeix i ell farà el seu fet per damunt de tot. Ja em va prevenir que ací, a Barcelona, els dibuixos no es pagaven tant bé com a Mèxic. Crec que és cert, però mentre a Mèxic tu pagues un lloguer de pis equivalent a 4.500, a Barcelona per 2500 trobaries un apartament modern, amb tota mena de comoditats. I les demés coses per l'estil. En fi, no et preocupi la "protecció" d'aquest senyor. Si la teva col.laboració li interessa, haurà de pagar-la al preu que imposem. I si el preu no li agrada, que busqui qui li faci la feina.

Precisament aquesta passada setmana he tingut una entrevista amb en Cluselles, ~~XXXXXXXXXX~~ per si sabia algun pis. Ell va proporcionar el que habita el teu cosí Manuel, modern, nou, magnífic, per un lloguer de 1500.- pessetes. Es tracta d'una casa de la qual s'ha ocupat DESTINO, considerant-la model d'arquitectura moderna. Gangues així no en passen cada dia. Ell, l'Enric, desenrotlla les seves principals activitats entre el ram de la construcció. Ha projectat bon nombre d'edificis -els construeix en miniatura- i no s'entén de feina. En aquests moments, no en sab cap. Creu, però, com nosaltres que, de moment és allotjar-se on se pugui, perquè, amb el temps ja es presentarà l'oportunitat de millorar. De totes maneres, des d'ara, ja tindrà en compte el nostre desig. En la carta passada, ja t'explicava com ha prosperat: només dibuixant. Però l'avantatge que té, és que és un dibuixant creador, que no en corren gaires. En Graus mateix és un tècnic formidable, però "s'ha d'inspirar, indefectiblement, en llibres i revistes. L'Enric t'augura un brillant pervindre.

Ací fem servir transparencies des del tamany de 35 m/m al 18 x 24. De l'Enric hem fet una reproducció d'una vista de 35 m m al tamany 30 x 40, i ha quedat molt bé. Depen de la bona qualitat de la foto. Les de 18 x 24 són totalment de procedència americana. Els tamanyos més corrents són 6 x 6, 6 x 9 i 9 x 12. De moment amb 6 x 6, serà suficient.

Aquesta setmana passada m'ha vingut a veure en Juhé. No li vaig donar gaire audiència perquè estava enfeinadíssim. Vaig emplaçar-lo a retornar passat l'agost -després de les vacances, (que no faig)- amb l'objecte de donar lliargues a una pròxima visita. Tanmateix els mesos d'estiu, amb les anades a l'aterra, el temps em curteja. La sorpresa que va donar-me, però, és dir que per l'octubre, retornava a Mèxic: "això no em va, no sé adaptar-m'hi". Vull creure que és un inadaptat total.

Acabo, amb el desig i l'esperança de que la carta del divendres serà més optimista que les dues que deixo contestades, i anticipant-vos un abraç simbòlic del que de debó espera donar-vos aviat el vostre pare i avi